

"Όροι 'Ασκληπιοῦ πρὸς "Αμμωνα βασι-
λέα)

★Θείως νοεῖς.
(Λόγος 17)

★

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

'Αμ' ποῦ νὰ τὰ ξέρετε αὐτὰ ἔσεϊς, οἱ νῆοι,
εἶπε σείων σφοδρῶς τὴν κεφαλὴν. Τὸν πα-
λαιὸν καιρὸν τέτοια πράγματα, σὰν αὐτὸ ποῦ
εἶδες, Μόνο, τὰ ἔβλεπαν ὅσοι ἦταν καθαροί,
τόφα τὰ βλέπον μόνον οἱ ἐλαφροίσκιωτοι.
'Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτα.
(Τὸ ἄνθος τοῦ γιαιοῦ)

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

"Ἄς ἐργάζεται (τὸ ποίημα) ἀδιάκοπα γιὰ
τὴν ἀληθινὴν οὐσία, ἀλλὰ εἰς τρόπον ὥστε
νὰ μὴ τὸ καταλάβουν εἰμὴ οἱ νόες οἱ γυμνα-
σμένοι καὶ βαθεῖς. Εἰς τοῦτο θὰ φθάσῃ τινὰς
μὲ τρόπον ἄπλο, πλούσιον ὅμως ἀπὸ δεσίμα-
τα, θρέφοντας τὴ Μορφὴ μὲ τύπους δημοτι-
κούς, λ.χ. ἔτοιμοθάνατος, - χρυσοπηγὴ, - χρυ-
σοπράσινα, κ.ἄ.
(Μετάφρασι Πολυλά)

★

με μικρὸν ἰσκιὸν ἀγνοροῦν ἐπεξ' ἡ πεταλοῦδα
ποῦ ὁδῶσε τὸν ἱπνότης μεσα στὸν ἀγριο κρινο
ἀλαφροίσκιωτε καλε γιὰ πὲς ἀποψε τί 'δες,
νιχτα νιχτα μαγία θάυματα νιχτα σπαρμένη μα-
για

χορὶς πῶσος γῆς οὐρανόσ & θαλάσσα να πνε-
νε

οὐδ' ὅσο καν' ἡ μελισσα κοντὰ στὸ λουλουδάκι
στὴ λίμνη
μόναχο ἀνακατοθικε τὸ στογγιλο φεγγαρι
dentro nella laguna attorno a qualche cosa
di bianco

στὴ λίμνη /;σκι;/ κατὶ λευχὸ τὸ στογγιλό
φεγγαρι

ολολαμνη στὸ φροστου.
& ὁμορφη βγενει κορασιά στιμένη με τὸ φροστου
& ὁμορφη βγενει κορασιά & /;θεικία στο;/
φροστου

& κορὶ βγενει θεϊκία & φεγγοντιμένη- στι-
μένη μετ τὸ φροστου

στὴ λίμνη κλι κατὶ λευκο διπλοντα τὸ φεγγά-
ρι

κατὶ λεφκὸ & αταραχο τιλιγει τὸ φεγγαρι
ἀπανον
σὲ κἀτὶ λεφκὸ & αταραχο που ἀσπριζι μετ
τὴ λίμνη
ἔσιχνανακατοθικε τὸ στογγιλό φεγγαρι
& κορὶ 'βγικε θεϊκία & /;φεγγαρο;/ ντιμένη.

γιουρὸν σε κατὶ αταραχο που ἀσπριζι μετ τὴ
λίμνη
ἔσιχνανακατοθικε τὸ στογγιλό φεγγαρι

φενγο τ' ἀλογου τὴν ὁρη & τοῦ σπαθιοῦ τὸν
τρομο.

τ' ονιφὸν ματεα 'πιθυμιά & ονιφ' αὐτὸν' ἡ
ἰδία!

εγχιρῖσε ἡ παρὰξενη τοῦ κοσμου ταξιδευτρα
μ' οὔπε με θιο χαμογελο βρομένο μ' ἕνα δάκρυ
(e così sentirei le parole del' Angelo)
κορη τὸν νερό στὴ μανα τοῦ μπαστο στὸ περι-
βολι,
στὸ περιβολι τῆς ψυχῆς τὸ μοσκαναστιβενο.

στον ροδισμένοσ βα /;του;/ μετ τὸ πικνὸ
κριημόνα

ἀνακοστοι κιλαιδισμοὶ & λιγοθιμισμένοσ,
ἐνὼ 'ξουθε ὁρεοτατα νερα χαριτομενα
πεφτοῦνε μετ τὴν ἀβισσο που' - - γιοματι;
& χεροντε τὸ μοσκο τῆς & ἀφινουν τὴ δρο-
σια τοῦσ,

& οὐλα στὸν ἰλιο διχονοντας τὰ πλουτια τῆς
πιγιστοῦσ

τρεχουν ἐδὸ τρεχουν ἐκι καὶ κανουν σαν αἰδο-
νια

ἀλλὰ στῆς λίμνις τὸ νερό π' ἀσσάλεφτο 'νε
& ἀσπρο,
ἀσσάλεφτ' ὅπου & ἀν ἰδὶς & κατὰσπρ' ὀσ
πατο

με μικρὸν ἰσκιὸν ἀγνοροῦν ἐπεξ' ἡ πεταλοῦδα
ποῦ ὁδ' ἴσε τὸν ἱπνο τῆς μεσα στὸν ἀγριο
κρινο.

ἀλαφροίσκιωτε καλε γιὰ πὲς ἀποψε τί 'δες;
χορὶς πῶσος γῆς οὐρανόσ & θαλάσσα να πνενε
οὐδ' ὅσο καν' ἡ μελισσα κοντὰ στὸ λουλουδά-
κι,

στὴ λίμνη ἀνακατοθικε τὸ στογγιλο φεγγά-
ρι

& εβγικε κορὶ θεϊκία; & φεγγαροντιμένη
ἡ μεγαλοψηχη πνοή

εληθα τὸ δεσεσ τὸ νοῦ μ' ὀλα τὰ μαγία πὸ'
χεις.

ἀστραψε φροσ & 'γνορῖσε γοργά τὸν ἑαυτὸ
τοῦ.